

ώριζμένον δημόσιον κατάστημα ἀπὸ τοῦ ἐκδότου γραμματίων εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ὅλοι δ' αὐταὶ αἱ διατάξεις ἐπενοήθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ περιστείλωσι τὴν σχεδὸν καθολικὴν τάσιν τῶν τραπεζῶν, τῶν ἐμπιστευθεισῶν μὲ τὸ ἀόριστον προνόμιον τῆς ἐκδόσεως γραμματίων, ὅπως μὴ διακινδυνεύσωσι τὴν ἰδίαν τῶν πίστιν διὰ τῆς ἐκδόσεως ὑπερβολικοῦ ποσοῦ γραμματίων εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἀλλὰ καὶ τοὶ τὰ περιοριστικὰ ταῦτα μέτρα εἰς πολλὰς περιστάσεις παρέχουσιν ἀναμφιβόλως πρόσθετον ἀσφάλειαν εἰς τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια, πρέπει νὰ θεωρῶνται μᾶλλον ὡς μέτρα διὰ νὰ ὑποχρεώωσι τὰς τραπεζὰς νὰ κάμωσιν ὅ,τι σπανίως τείνουσιν εἰς τὸ νὰ πράττωσι· δηλαδή νὰ ἀναβιβάζωσι τὸ τίμημα τῆς προεξοφλήσεως, ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῶν χρημάτων. Ἡ πικρά βλάβη τῆς τοιαύτης περιοριστικῆς διατάξεως ἐπέφερε πολλάκις τρομερὰς ἐμπορικὰς κρίσεις εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς.

Σ. ΤΡΙΚΑΛΙΩΤΗΣ.

ΑΠΟΓΡΑΦΗ

ΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΜΟΝῃ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ

ΣΩΖΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλ. 454.)

408

Καταγραφή ἐν μεμβράνῃ περιέχουσα περιληπτικῶς τὴν ἔννοιαν ὁκτώ προσταγμάτων τοῦ δουκὸς τῆς ἐνετικῆς ἀριστοκρατίας πρὸς τοὺς δοῦκας Κρήτης περὶ τοῦ χωρίου Στύλου, μετοχίου ὄντος τῆς Πάτμου· ἦτοι α) τοῦ Ρενιέρου Τζένου (τῷ 1267)· —β) καὶ δ) τοῦ Πέτρου Γραδενίγου (τῷ 1307)· —γ) τοῦ Λαυρεντίου Τρεπόλου (τῷ 1277)· —ε) ἀνώνυμον (ἄνευ χρόνου σημασίας, ἀπευθυνόμενον δὲ τῷ δουκὶ Βιταλίῳ Μικιέλλῃ)· —ς'—ζ) Μιχαήλ τοῦ Τζένου (ἄνευ χρόνου σημασίας. Τοιοῦτον ὁμοίως ὄνομα οὐκ ἐμφέρεται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν δουκῶν, τῷ προσηρητημένῳ τῇ τοῦ Μονεμβασίας Λωροθέου Συνοφίει διαφόρων ἱστοριῶν [τῷ κοινῶς Χρονογράφῳ λεγομένῳ]. ΕΒ' δὲ δοῦξ ἀναγράφεται αὐτόθι: Μιχαήλ Στένος [1400], ὃς εἶναι ὁ αὐτός, διαστραφέντος τοῦ ὀνόματος ὑπὸ τοῦ τυπογράφου ἢ τοῦ γραφέως).

12

Τοῦτες ἔθεν οἱ γραφεὶς ποῦ εἶνεν καμωμένες ἀπὸ τὴν Βενετίαν διὰ τὸ μετόχην Στύλου. (1).

(1) Τὸ δὲ ἕτερον ἀντίγραφον οὕτως: Γραφεὶς καμωμένες ἀπὸ τὴν αὐθεντίαν τῆς Βενετίας πρὸς τὸν δοῦκα Κρίτης διὰ τὸν Στύλον.

+ Ἡ μὲν α' δουκικὴ γραφή, ἡ γεγνησὶα ἐπὶ τοῦ μακαρίτου ἄρχοντος κυροῦ Ρανιέρου τοῦ Τζέν, διὰ πάσης τῆς συμβουλῆς, ἐν ἔτει αςζζ' (1267), μηνὶ Αὐγούστῳ, ἐπέμψθη δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα κύριον Ἀνδρέαν Τζέν τὸν αὐτὸν ἀνεψιόν, τὸν τότε δοῦκα τῆς Κρίτης, καὶ τοὺς αὐτοῦ πρωτοσυμβούλους, ταῦτα περιέχει τε καὶ δηλοῖ: «Ὅτι οἱ καλόγηροι τοῦ Στύλου, τῆς δικαιολογίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Πάτμου, νὰ εἶναι ἀφετοὶ εἰς τὴν ἰδίαν κτήσιν καὶ ποσσεσιόν, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν δικαιολογίαν, καθὼς ἐποίησεν (1) ὁ ἄρχων κύρις Μάρκος Δάνδουλος, ὁ πρὸ τοῦ λεχθέντος δουκὸς Κρήτης δοῦξ ἐν Κρήτῃ, μετὰ τῆς αὐτοῦ συμβουλῆς, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ σκασμοῦ τῆς διαφορᾶς, ἥτις ἦν ἀναμεταξύ τῆς αὐθεντίας καὶ τοῦ κυροῦ Μανουήλ, καὶ τοῦ Γεωργίου Σκορδίλλῃ· ἐν ᾧ τινι σασμῷ καὶ συμβιβασμῷ, ἐκεῖνος παρετήρησε καὶ παρέδραμεν, ὡς μὴ ἴδιον, τὸ χωρίον τοῦ Στύλου, ἀλλ' ὡς ὑπάρχον τῶν λεχθέντων καλογήρων, χωρὶς τινος ἐναντιολογίας· ἐν ᾧ τινι δουκικῇ γραφῇ ἐσχάτως καὶ εὐλαβῶς συνίστανται, (2) λέγω, εἰς τὸ ἀγαπᾶσθαι παραδίδοντες οἱ λεχθέντες καλόγηροι καὶ ὁ τόπος τοῦ ἁγίου τοῦ Ἰωάννου τῆς Πάτμου».

+ Ἡ δὲ β' γραφή, ἥτις ἐγένετο ἐπὶ ἄρχοντος κυροῦ Πέτρου Γραδονίκου δουκὸς Βενετίας, μετὰ πάσης τῆς μικροτέρας συμβουλῆς τῶν τεσσαρχόντων καὶ τῶν πριεγάνων, ἐπέμψθη δὲ τοῖς καστελλάνοις τοῦ Πικόρνα, ἔτει αςζ' (1307), μηνὶ Ἰουνίῳ 16', ἰνδικτιῶνος ε', τάδε περιέχει: «Ὅτι τοὺς καλόγηρους τοῦ μοναστηρίου τοῦ Στύλου καὶ τοὺς παροίκους αὐτῶν, τινὰς ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἐμπροσθεν νὰ μνηδὲν τοὺς βαρίνη καὶ ἀναγκάζῃ νὰ δίδουσιν τὸ βρόδῃ τους, ἀλλ' οὐδὲ ἀνθρώπους τινὰς νὰ δίδουσι τοῖς καστελλάνοις, ἢ διὰ νὰ σπείρωσιν, ἢ διὰ νὰ σάλωνεύσουσιν, ἢ διὰ νὰ λιχνίζουσιν καὶ νὰ κοσκινίζουσιν σιτάρην, οὐδὲ ταγὰς ἰδικὰς των, ὡς ἂν εἰς τὸν παρεληλυθότα καιρὸν εἰώθασιν νὰ τοὺς κάμνουσιν· εἰμὴ οἱ λεχθέντες καλόγηροι, καὶ οἱ χωριάται των, νὰ εἶναι ἐλευθέροι τῆς τοιαύτης καὶ ὁμοίης ἀγγαρίας».

+ Ἡ δὲ τρίτη, ἡ τελειωθῆσα διὰ πάσης τῆς λεχθείσης συμβουλῆς, τάδε δηλοῖ: Ἀνακαινίζει ἄλλην μίαν δόσιν καὶ χάριν, πεποιημένην πρὸς τοὺς λεχθέντας καλόγηρους ἐπὶ ἄρχοντος κυροῦ Λορέντζου Τρεπόλου, ἐν ἔτει αςοζ' (1277), ἰνδικτιῶνος ιδ'. ἡ δὲ χάρις τοιαύτη ἦν: «Ἀγκουσθείσης τῆς ἐπεισεύουδς δεήσεως καὶ παρκαλήσεως, τῆς δι' αὐτοὺς τοὺς καλόγηρους γενομένης, περὶ τῆς ἀγαθῆς καὶ ἀξίως ἐπαίνου φήμης αὐτῶν, ὅτι νὰ δύνανται νὰ σέκβάλουσιν ἀπὸ τῶν ἐσοδίων τους καὶ τῶν κόπων

(1) Τὸ αὐτὸ: ἔποιεν.

(2) Τὸ αὐτὸ: συνίσταται.

«τοὺς μουζούρια χίλια σήταρι ἐξω τῆς νήσου Κρήτης, διὰ τὴν Πάτμον τὸ νησὶν τοῖς, ἐδόθη αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον ζήτημα διὰ τῆς λεχθείσης συμβουλῆς· καὶ ἡ γραφὴ, ἡ τὸ τοιοῦτον ψήφισμα φέρουσα, ἐπέμψθη τότε τῷ ἄρχοντι κυρῷ Μπαλλέγνῳ καὶ τῇ αὐτοῦ συμβουλῇ. Ἡ τοιαύτη οὖν χάρις ἀνεκαί-
«νισθη καὶ ἀνεστερεώθη διὰ τοῦ λεχθέντος δουκὸς «Βενετίας κυροῦ Πέτρου τοῦ Γραδονίκου, μετὰ τῆς «συμβουλῆς τῶν πριεσβόων καὶ τῶν μ', ἐτους αἰζ' «(1307) Ἰνδικτιῶνος ε'. Γραφεῖται δὲ ἐπέμψθη τῷ «ἄρχοντι κυρῷ Μπαλλέγνῳ τῷ Ἰουστινιανῷ, δουκὶ «τῆς Κρήτης, καὶ τῇ αὐτοῦ συμβουλῇ».

† Ἡ δὲ δ' Γραφὴ, ἣτις ἐγένετο ἐπὶ τοῦ λεχθέν-
τος ἄρχοντος κυροῦ Πέτρου Γραδονίκου, διὰ τῆς αὐ-
τοῦ συμβουλῆς, δηλοῖ τὴν χάριν, τὴν πρὸς τοὺς ῥη-
θέντας καλογήρους, τοὺς ἄρχοντας τὸ χωρίον τοῦ
Στύλου, ἣτις τοιαύτη ἐστίν: «Ὅτι νὰ δύνανται νὰ
«στεῖλλουσι λθ' χωριάτας ἀπὸ τῆς νήσου των τοῦ
«ἁγίου Ἰωάννου, καὶ ἄλλους λή ἀγορασμένους ἀπὸ
«τῶν κρουσάρων εἰς τὴν καιρὸν ὅπου ἡ αὐθεντεῖα
«ἐμάχετον μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Γραικῶν, διὰ νὰ
«κατοικίσουσι (1) τὸν τόπον τοῖς, ἦγουν τὸ χωρίον
«Στύλου, πληρόνοντας διὰ τοὺς λεχθέντας οἷ' χω-
«ριάτας εἰς τὸ κομοσύνην πᾶν χρόνον ὑπέρπυρον α',
«ὥσπερ καὶ ἔως τότε κάμνουσιν (2). Ἐπέμψθη δὲ ἡ
«λεχθεῖσα Γραφὴ τοῖς παροῦσι καὶ ἐσομένοις δουξί,
«ἐτους αἰζ' (1307), Ἰνδικτιῶνος ε', μηνὸς Ἰουνίου ε',
«συνιστῶσα ἐσχάτως τὸν τε βίον καὶ τὴν φήμην
«αὐτῶν τῶν καλογήρων, καὶ ἵνα μὴ πλείον βάρος
«ἔχωσιν αὐτοὶ, καὶ οἱ ἴδιοι χωριάται, ἡ τὸ κατὰ πε-
«ρίοδον χρόνου παρέχειν τῷ κοινῇ, καθάπερ εἴρηται,
«ὑπέρπυρον α'».

† Ἡ δὲ ἐπεμψθεῖσα τῷ ἄρχοντι κυρῷ Βιδάλι τὸ
Μικιέλ δουκὲ Κρήτης, τάδε φησὶν: «Ὅτι τοὺς κα-
«λογήρους τοῦ Στύλου, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἐμπροσθεν νὰ
«μνησθῇ τοὺς βαρύνη πλέον τινάς, ἢ καθ' αἰσῶν, ἢ
«φρουράδος, ὅτι νὰ δίδουσι πλέον τίποτε κανίσκιον,
«ἢ ζῶον τοῖς, ὡς ἂν συνήθιζον πρότερον αὐτοὶ οἱ κα-
«θ' αἰσῶν νὰ τοὺς στενέδουσιν νὰ δίδουν πᾶν χρό-
«νον κανίσκιον καὶ εὐκόλως καὶ ἐτοιμῶς νὰ ποί-
«σουσιν, ὅτι νὰ τοὺς ἀποδώσουσιν, ἅπερ ἐπῆρξαι (3)
«βρόδιν· καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἐμπροσθεν νὰ διὰ-
«κρίνται εἰς αὐτοὺς τοὺς καλογήρους εὐλαβῶς, ἐπει-
«δὴ ὁ νοῦς καὶ ἡ γνώμη τῆς αὐθεντείας εἶναι, ὅτι εἰς
«ἕκαστος, ὅποιος δὴ ποιοῦν εἴη τάξεως καὶ χρήσεως,
«ἐν τῇ ἰδίᾳ κτήσει καὶ τῷ ἰδίῳ δικαίῳ νὰ ἀναπαύε-
«ται καὶ νὰ τραπεζεύεται εὐνοϊκῶς καὶ ἀταράχως».

† Αἱ δὲ τρεῖς καὶ ἑσχάτα Γραφεῖ, πεμψθεῖσαι
διὰ τοῦ μακαρίτου ἄρχοντος κυροῦ Μιχαήλ τοῦ

Τζέν, μίαν μὲν τῷ ἄρχοντι κυρῷ Ἀλβάν Μπαδσέρ
δουκὲ Κρήτης, καὶ τῇ αὐτοῦ συμβουλῇ, ἑτέρα δὲ
κυρῷ Νικολάῳ Πόλῳ ῥετόρι Ρυθίμνης· ἡ δὲ τρίτη
κυρῷ Ἀντωνίῳ Πέμπο ῥετόρι τῶν Χανίων ταῦτα
δηλοῦσιν: «Ὅτι ὅπως μὴ ἐκάστη ἀπαγορεύει καὶ
«ὑβεδοκάρει τὴν γραφὴν, ἣτις ἐγένετο, ζητοῦντας
«τοῦ κυροῦ Ἀντωνίου τοῦ Μπαλάντζα ἐπισκόπου
«τοῦ Καλαμώνος, περιέχουσα τάδε,—Ὅτι ἡ ἀρχὴ
«καὶ ἡ ποσέσεια τοῦ χωρίου Στύλου, ὅπου κεῖται
«εἰς τὰ μέρη τῆς ἐπισκοπῆς του, νὰ τοῦ δοθῇ ἐλευ-
«θέρως· οὐ τινος χωρίου γνωρισθέντος, ὅτι εἶναι τῆς
«νήσου Πάτμου, διὰ τῆς ἡμετέρας αὐθεντείας, διὰ
«τῶν λεχθεισῶν τριῶν γραφῶν, ὁ ἀνωθεν (1) ἐπί-
«σκοπος ἐξεώθη καὶ ἐξωβλήθη (2) τοῦ ἄρχειν τὸ
«λεχθὲν χωρίον, ἀποδοῦν καὶ ἐπαναστρέψας αὐτὸ
«τοῖς καλογήροις τῆς ῥηθείσης νήσου· οἵτινες καθέ-
«καστον πέμπονται χρόνον διὰ ἰδίαν κυβέρνυσιν».

109

Ἀντίγραφον ἐν μεμβράνῃ τῆς ἀνωτέρω καταγρα-
φῆς ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς γεγραμμένον.

110

Ἐπιστολὴ Πέτρου ὠδυσσῶνος (D'Anbusson) με-
γάλου μαγίστορος τῶν ἱπποτῶν τῆς Ῥόδου πρὸς τὸν
ἡγούμενον τῆς Πάτμου Θεόδουλον, περὶ τῶν εἰς τὸν
μητροπολίτην Φιλαδελφείας Ἰωακείμ χρηγηθέντων
κρηπῶν παρὰ τοῦ ἐν Ἀέρῳ ἐπιτρόπου τῆς μονῆς.
Γέγραπται τῷ αὐτῷ (1497,) καὶ ἀρχεται: «*Ἡμῆς
φρὰ Πέτρο Δαυμβοῦς θῆα χαριτι καρδιάλῃος. τῆς
αἰτίας τοῦ Θεοῦ ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας. καὶ ἀπο-
στολικῆς λεγάτος πάσις Ἀνατολῆς. ἐτοί δὲ καὶ
μέγας μάιστορ. τοῦ ὁσπιταλίου τῶν Ἱεροσολύμων.
Ῥόδου. εἰς ἐσέταρ. τὸν ἡγαπημένον ας. ἐν ἱερῷ-
σιν. κυρὸν Θεόδουλον καὶ ἡγουμένον. τῆς σεβα-
σμίας, μονῆς. τοῦ ἁγίου. καὶ ἐθαγγελιστοῦ Ἰωάν-
νου τοῦ Θεολόγου τοῦ ἐν τῇ ρυσσο. Πάτμῳ. καὶ
ἡς ὁλοῦς· τοὺς ἱερομονάχους καὶ μοναχοὺς. τῆς
σιντροφιᾶ σου. Χάρις ἡμῖν καὶ ηἰρήνη. ἀπὸ Θεοῦ
πατριάρχου» (3).*

111

Ἀντίγραφον διπλότυπον πράξεως τῶν κοινεργέ-
ρων (consiglieri, συμβούλων) καὶ βίττε ῥετόρη
(vice rettore, ὑποδιοικητοῦ) Χανίων Πέτρου Μου-
δάτζου καὶ Πέτρου Ντολφίνου, γεγονυίας τῷ αἰσῷ
(1395,) δι' ἧς προσκυροῦται τῷ μοναστηρίῳ τοῦ
ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Στύλου, μετοχίῳ ὄντι τῆς τοῦ
Θεολόγου μονῆς, ἡ παρὰ τοῦ πρώην διοικητοῦ (ret-
tore) Χανίων Ἰακώβου Μπαρότζη (4) περὶ χωρη-

(1) Τὸ αὐτὸ: ὁ ἄνω γεγραμμένος.

(2) Ὁμ.: ἐξωκλείσθη.

(3) Καὶ τοῦτο τὸ ἔγγραφο ἐξεδόθη ἐν τόμ. ΙΔ' τῆς «Παν-
δώρας», σελ. 551.(4) Τῶν Βαρσιταδῶν (Barozzi) τὸ γένος ἐξ Ἑνετίας τὴν κα-
ταγωγὴν ἔλκον διασώζεται μέχρι τοῦ γυν ἐν Νάξῳ, ἐκ Κρήτης

(1) Τὸ αὐτὸ: κατοικίσωσι.

(2) Τὸ αὐτὸ: τὸ κάμνουσι.

(3) Ὁμ. τῶν ἐπῆρξαι.

θεῖσα αὐτῷ γῆ πρὸς ἀνέχεσθαι καταλυμάτων διὰ τοὺς μοναχοὺς τοῦ μοναστηρίου. Ἀρχεται: «Οἱ υἱοὶ Πέτρος Μουδάτζος, καὶ Πέτρος Ντολφίνος, κωνσεγέροι, καὶ βυτζε βετούρης Χανίων, φανερόν ποιοῦμεν καθ' ἑνὸς, παρόντων καὶ ἐρχομένων, ὅτι ὡς καθὼς καὶ ὁ Παῦλος, ὁ οἰκονόμος τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Στήλου, ἔμπροσθέν μας ἐφάνη, καὶ δυνατὰ μᾶς ἐσουμπληκάρησεν. κτ.λ.» Ἔστι δὲ γεγραμμένον τὸ ἀντίγραφον περὶ τὴν ΙΖ' ἐκκτονταετηρίδα, καὶ παρὰ πόδας αὐτοῦ φέρονται τέσσαρες στίχοι κρυπτογραφίᾳς ὅλως ἰδιοτύπου, διαφόρου, δηλαδή τῆς παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καλλιγράφοις εἰθισμένης, περὶ ἧς ὄρα Μοντεφαλκωνίου Παλαιογρ. Ἑλλην. βιβλ. 5', κεφ. 6, σελ. 285 ἐφ.

+ Ἐξόμπλην εὐγαλμένον ἀπὸ τὸ καθαρόν τῶν μανιφέστων τῆς καντζηλαρίας τῶν Χανίων ἀπο χαρτί ραγ'.

+ Οἱ υἱοὶ Πέτρος Μουδάτζος, καὶ Πέτρος Ντολφίνος, κωνσεγέροι, καὶ βυτζε, βετούρης Χανίων, φανερόν ποιοῦμεν καθ' ἑνὸς παρόντων καὶ ἐρχομένων, ὅτι ὡς καθὼς καὶ ὁ Παῦλος, ὁ οἰκονόμος τοῦ μοναστηρίου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Στήλου, ἔμπροσθέν μας ἐφάνη, καὶ δυνατὰ μᾶς ἐσουμπληκάρησεν, ὅτι, ὡς καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν εὐγενὴν ἄνθρωπον κύριον Ἰάκωβον Μπαρότζη, ποτὲ βετούρη Χανίων, ἔχεν δωθὴν γῆς τοῦ αὐτοῦ οἰκονόμου, τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, ἡ ὁποῖα, τὸν κακὸν ἐκείνον, ἤτονεν διακτίσιμον σπιτίων διὰ τοὺς καλογέρους, τοῦ ἡρημένου μοναστηρίου, καὶ τῆς κατοικίας των, ἡ ὁποῖα γῆς, τότε δὲν ἐγραψήκεν τοῦ ἡρημένου κανόμου, αὐτόνον αὐτοῦ, διατοῦτο να-γροφτῇ, καὶ νακαταστηχηγασθῇ, νατυχέει νακάμωμεν, διατὶ, ἐτοῦτον ἐτίζη αὐτοῦ δωσμένον καὶ σημαδεμένον, ἦτον ἀποτὴν ῥηθὲν κύριον Ἰάκωβον Μπαρότζην, ποτὲ βετούρη Χανίων, νατὸ προβάρη διὰ καλοὺς καὶ ἀξίους μαρτύρους, ὅθεν θέλοντας αὐτοῦ τοῦ οἰκονόμου, τὲς ζήτηξες νάφηκραστοῦμεν, ἔμπροσθεν ἡμῶν, ἐδὼ ἦλθεν Ἀνδριόλης καὶ Μαρτηνέλος, βουδαροι τῶν Χανίων, τοὺς ὁποῖους ἐσφῆξαμεν, ἀπάνω εἰς αὐτὸν τὸ δῶσμαν, τὸ κατεχουσιν να τυχέει να ποῦσιν καὶ νὰ μαρτυρήτουσιν τὴν ἀλήθειαν, πῶς αὐτοῖνοι ἀπατήτος ἦτανε εἰς τὸ μετρημὴν τῆς αὐτῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ λεγόμενος κύριος Ἰάκωβος Μπαρότζης, τοῦ λεγομένου οἰκονόμου, ἔδωκεν εἰς τὸ ὄνομα, τοῦ ἡρημένου μοναστηρίου, διατοῦτο γνωρῆζοντας τὰς τὴν τὴν ἀλήθειαν, δίδωμεν καὶ ἀφιερώνομεν αἰωνίως τοῦ αὐτοῦ Παύλου οἰκονόμου, τοῦ προσηρημένου μο-

ναστηρίου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Στήλου, καὶ διὰ ὄνομα, τοῦ εἰρημένου μοναστηρίου, τὴν προσηρημένην γῆν, τὴν ὁποῖαν, ὁ ῥηθὲν κύριος Ἰάκωβος τοῦ εἰρημένου μοναστηρίου ἔδωκεν, καὶ ἐκωντζεδέρησεν ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ κουμουνίου μας, τῶν Χανίων, σημά εἰς τὸν τεῖχον τῆς ἐκκλησίας ταγίου Νικολάου, ἄλλο, ὅπου εἶναι ἡ ἄμος, ὅπου εἶναι τὰ σπιτία τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, ἡ ὁποῖα γῆς, τυχέει νᾶναι ἀπὸ τὸ κεφάλην πρὸς τὸν ποννέντε ὀργίε ρ, καὶ ἀπὸ τὴν φάτζαν τῆς τραμουντάνας ὀργίε ν, καὶ ἀπὸ τὴν φάτζαν τοῦ λεδάντε ὀργίε ρ, καὶ ἀπὸ τὴν φάτζαν τῆς ὀστρίας ὀργίε ν. Τέτοιαις λογῆς ὅπου ἀποσφαλῆζουντε μέσα, ὅλα τὰ σπιτία τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, μέσα στα λεγόμενα κονφῆνια, τὸ ποῖον δῶσμαν, ἡγουν κονκοντζεσιός, τῆς προήρημένης γῆς, ἀπὸ δὲ καὶ ὁμπρὸς, ὁ αὐτὸς οἰκονόμος καὶ οἱ διάδωχοί του, νὰ ἔχουνσι, καὶ νὰ κρατοῦσιν, καὶ να ἐξουσιάζουσιν, τὴν προσηρημένην γῆν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, καὶ ἀπ' αὐτὴν, ἐδικὸν των ενα ποιοῦσιν ὄφελον, τινὰς αὐτῶν να μὴν τῶν ἐναντιωθῇ.

+ Γενόμενον τοῦτον, σήμερον, ἐκ τῆς σαρκώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αἰτ' 1293, μηνὶ Ἰαννουαρίῳ, ἡμέρας τρεῖς, μέσα στὴν ἐνδικτιῶναν τὴν ἐνάτην.

ΤΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΚΡΑΚΟΒΙΑΝ ΜΕΓΑΛΑ ΑΛΑΤΩΡΥΧΕΙΑ

Τὰ περιφημότερα ταῦτα τοῦ κόσμου ἀλατωρυχεῖα, κείμενα ὀκτὼ περίπου μίλια μακρὰν τῆς πόλεως τῆς Κρακοβίας, ἔχουσι τὴν εἰσοδὸν πλησίον τοῦ χωρίου Wieliczka, ἐπὶ τῆς κατωφερείας δασύδους καὶ γραφικωτάτου λόφου. Τὰ οἰκήματα τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ἡ ἀποθήκη τῆς κυβερνήσεως οὐ μικρὰν κατέχουσιν ἐκτάσιν, καὶ καταφανέστατα προσβάλλουσι μακρόθεν τὴν ὄψιν τοῦ λεκτοῦ. Πληθος περιηγητῶν ἐκ διαφόρων τοῦ κόσμου μερῶν ἐπισκέπτονται κατ' ἔτος τὰς ἀνσκαφάς. Ἐπὶ πολλοὺς δὲ κατὰ συνέχειαν αἰῶνας ἀνσκαφόμενα ἀπέκτησαν τοσαυτὴν ἐκτάσιν, ὥστε καταντᾷ σήμερον ἀκταλόγιστος. Διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὰ ὄντως ἀξιοπερίεργα ταῦτα μέρη ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς κυβερνήσεως, ἥτις ὅμως εὐκόλως λαμβάνεται, τοῦ ἀρμοδίου ἀξιωματικοῦ εὐρισκομένου πάντοτε ἐκεῖ παρόντος. Ἡ εἰσοδὸς εὐρίσκεται ἐντὸς κτιρίου τοῦ οἰκήματος, ὅπου ὁ ξένος περιβάλλεται ὑπόγειον στολὴν· συνίσταται δὲ αὕτη ἐκ χιτῶνος λινοῦ πρὸς διαφύλαξιν τῶν ἐνδυμάτων. Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ἀρχεται ἡ κατάβασις προπορευομένων παιδίων φερόντων λύχνους. Ἰπάρχει δὲ καὶ ἕτερος καταβάσεως τρόπος,

μεταναστεύσαν, ὡς περ ἐσημασιώσατο καὶ ὁ σοφὸς ἐν Ἀσκληπιᾷ-δαρις κ. Ι. Δεκιγγάλλας, ἐκεῖς καὶ τοῦ οἰκοσῆμου αὐτῶν τὸ ἀπεικόνισμα ἐν τῇ «Πανδώρα» [τόμ. Η', σελ. 233] Τινὲς αὐτῶν εἶσι τοῦ ἀνατολικοῦ ὁδομάτος, σφίζοντες καὶ τὸ προπατρικὸν ὄνομα Ἰάκωβος. Σημ. Ι. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝΟΣ.